

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem wniosku o uzasadnienie wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o środkach związanych z poddaniem sprawcy próbie na podstawie art. 424 § 3 kpk ograniczono zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz podjętych rozstrzygnięć.

Sąd zważył, co następuje:

Biorąc pod uwagę zgromadzony materiał dowodowy Sąd ustalił, że oskarżony M. M. w dniu 7 lipca 2017 roku o godz. 11:00 na ulicy (...) w P. prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki M. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu a zarówno wina jak i szkodliwość społeczna czynu nie są znaczne.

Z art. 115 § 16 kk wynika, iż stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Jest więc bezsporne, że oskarżony M. M. swym zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona zarzuconego mu występkę określonego w art. 178a § 1 kk, który polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Przepięstwo to zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Zgodnie z art. 66 § 1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestęstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestęstwa.

Uznając sprawstwo oskarżonego co do zarzuconego mu czynu za w pełni dowiedzione Sąd skorzystał z możliwości przewidzianej w treści art. 66 § 1 kk i warunkowo umorzył wobec M. M. postępowanie karne na okres próby trzech lat. Zagrożenie sankcją karną, przewidziane w art. 178a § 1 kk mieści się w granicach, określonych przez art. 66 § 2 kk, co pozwoliło na uznanie, iż spełniona została formalna przesłanka, która pozwala Sądowi na zastosowanie tej wyjątkowej instytucji prawa karnego, jakim jest warunkowe umorzenie postępowania wobec dotąd niekaranego sprawcy czynu.

W realiach niniejszej sprawy w ocenie Sądu wina i społeczna szkodliwość czynu nie były znaczne.

Zgodnie z art. 115 § 2 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Sąd miał na względzie, że w odczuciu społecznym, a także zgodnie z wolą ustawodawcy nietrzeźwi kierowcy nie są pożądani w ruchu lądowym, a ich naganna postawa winna być zdecydowanie napiętnowana. Faktem jest również, że u oskarżonego stwierdzono nieznaczny stopień nietrzeźwości (0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) zaledwie o 0,01 mg/l przekraczający próg nietrzeźwości. Stwierdzony stopień intoksykacji alkoholowej nie upośledzał poważnie zdolności do prowadzenia pojazdem. Należy zauważyć także, iż oskarżony nie naruszył rażąco reguły ostrożności prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, a waga naruszonych przez sprawcę obowiązków nie była duża. O powyższym niech świadczy chociażby fakt, iż do zatrzymania oskarżonego doszło w wyniku rutynowej kontroli co wskazuje, że technika jego jazdy i zachowanie na drodze nie budziło żadnych podejrzeń i zastrzeżeń. Alkohol spożywał w nocy a w okolicach południa kiedy wsiadł za kierownicę czuł się dobrze (zawsze gdy wcześniej pił alkohol źle znosił tzw. „kaca”) i nie sądził, że jest pod działaniem alkoholu nie mówiąc już o stanie nietrzeźwości. Świadczyć o tym może fakt, że gdyby miał pewność, że w jego organizmie utrzymuje się jeszcze alkohol miał możliwość uniknięcia kontroli drogowej skręcając w boczne drogi, których na tym odcinku było kilka. Nie sposób mu zatem przypisać zawinienia w zamiarze bezpośrednim a co najwyżej umyślność w

zamiarze ewentualnym. W ocenie Sądu oskarżony w tym konkretnym przypadku nie stwarzał ogromnego zagrożenia dla zdrowia i życia innych uczestników ruchu.

Na podstawie art. 67 § 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego M. M. świadczenie pieniężne w kwocie 30.000 (trzydziestu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Zdaniem Sądu zasadniczą rolą postępowania karnego jest nie tyle karanie sprawców przestępstw w ramach represji w imię zwalczania przestępczości, co wychowywanie sprawców tychże przestępstw tak, by nie powrócili oni już na tę drogę i nie popełnili kolejnego przestępstwa. W tym kontekście Sąd uznał, iż w przypadku oskarżonego instytucja warunkowego umorzenia postępowania na długi, bo trzyletni okres próby, połączona z obowiązkiem zapłaty świadczenia pieniężnego będzie wystarczającym środkiem do osiągnięcia tychże celów wychowawczych.

Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w przedmiotowej sprawie z uwagi na treść art. 67 § 3 kk nie było obligatoryjne.

Sąd nie orzekając zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych miał również na uwadze przyjęty w orzecznictwie i doktrynie pogląd o potrzebie choćby czasowej eliminacji kierowcy, który naruszył normę z art. 178a § 1 kk, z uczestnictwa w ruchu drogowym i który ma na celu ukształtowanie zarówno w świadomości sprawcy jak i społeczeństwa, iż takie zachowanie jest nieopłacalne i związane jest z konsekwencjami, które mogą mieć znaczący wpływ na codzienne funkcjonowanie, jak też utwalenie prawidłowej postawy sprawcy. Ten cel w ocenie Sądu, w niniejszej sprawie, został zrealizowany poprzez wyeliminowanie oskarżonego spośród kierowców w wyniku zatrzymania mu prawa jazdy w dniu 7 lipca 2017 roku. Tak więc do chwili wydania wyroku, czyli przez okres trzech i pół miesiąca nie mógł kierować pojazdami mechanicznymi i w tym konkretnym przypadku ten czas był wystarczający do osiągnięcia celu wychowawczego i ukształtowania w świadomości oskarżonego, że takie zachowanie jest nieopłacalne.

Nie może ująć uwagi w tym kontekście również to, że oskarżony ma 59 lat i nigdy nie był karany sędownie, w tym również za przestępstwa i wykroczenia drogowe. Raz tylko w dniu 12 września 2016 roku przekroczył dozwoloną prędkość w przedziale od 11 do 20 km/h, za co ukarany został mandatem karnym w wysokości 50 złotych. Do tego od 1976 roku – czyli od 41 lat – posiada uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi. W tej sytuacji istnieją racjonalne podstawy do stwierdzenia, że prowadzenie pojazdu w dniu 7 lipca 2017 roku w stanie nietrzeźwości, w sposób incydentalny oraz zdecydowany odbiegało od sposobu życia oskarżonego, w którym przestrzegał on porządku prawnego oraz zasad w obszarze ruchu drogowego. Zauważenia wymaga też fakt, iż podsądny prowadził samochód w stanie nietrzeźwości wyrażającym się wartością 0,26 mg/l, alkoholu w wydychanym powietrzu, a więc wartością nieznacznie przekraczającą dolną granicę ustawowego progu określającego stan nietrzeźwości. Takie stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego nie osłabia istotnie zdolności psychomotorycznych, a przez to aż tak dalece negatywnie nie wpływa na poziom bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Oskarżony M. M. jest osobą prowadzącą działalność gospodarczą w zakresie doradztwa finansowego. Aktualnie zamieszkuje w P. a klientów ma na terenie całego kraju i musi utrzymywać osobisty kontakt. Z tego względu aby móc prowadzić swoją działalność gospodarczą musi praktycznie na co dzień korzystać z samochodu i dojeżdżać zarówno do siedziby firmy – na terenie W. – jak i do klientów.

Te okoliczności legły u podstaw decyzji Sądu, że już fakt zatrzymania prawa jazdy, trzy i pół miesięczny okres wyeliminowania oskarżonego, jako kierowcy, z uczestnictwa w ruchu drogowym, widoczny szczerzy żal za popełniony czyn i podjęte działania eliminujące na przyszłość takie zdarzenia – zakup profesjonalnego alkomatu – doprowadziły do osiągnięcia celu wychowawczego wobec samego oskarżonego. Oskarżony w przyszłości ponownie nie tylko nie wejdzie w konflikt z prawem ale także będzie przestrzegał innych przed podobnym zachowaniem. Powyższe okoliczności powodują też, że w odczuciu społecznym nie sposób uznać, iż oskarżony uniknął odpowiedzialności. Jeżeli oskarżony w okresie próby naruszy porządek prawny sprawa zostanie podjęta a on sam osądzony za zasadach ogólnych.

Na podstawie art. 627 kpk (który ma w tej sprawie zastosowanie poprzez art. 629 kpk) i art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 z późn. zm.) Sąd zasądził od oskarżonego M. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 70 złotych tytułem kosztów postępowania w sprawie, biorąc pod uwagę, że jego sytuacja majątkowa pozwala na poniesienie takich wydatków bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...):

- (...)

3. (...)

(...)